

březen 2014

Wolkroviny

Březen 2014

Obsah...1

Fejeton...2

Anketa...3

Rozhovor...4

Mgr. Šárka Lakomá

Aktuality...7

Co se děje na GJW?

Úspěchy školy...8

Zlatý Ámos...10

Studijní pobyt

v Německu...13

**Národní srovnávací
zkoušky...16**

Měsíc studenta na GJW...18

ČR vs. USA...19

English Section...23

Biologické okénko...26

Zlatý list

Povídky...30

Portál: Daleká cesta

Temný les

Slovo redaktora

Máme tu další měsíc a s ním další vydání našeho školního časopisu Wolkroviny. Začíná jaro, blíží se Velikonoce a také školní akademie. Tomu všemu se v tomto čísle věnujeme.

Jak už jsme vám slíbili v minulém čísle, najdete tu rozhovor s Mgr. Šárkou Lakomou.

Dále se tu věnujeme anketě Zlatý Ámos, ve které o titul bojuje RNDr. Ivanka Hájková.

Také tu najdete článek studentky O7.B o jejím studijním pobytu v Berlíně a článek věnovaný národním srovnávacím zkouškám.

Jakékoliv názory, rady a připomínky uvítáme na e-mailu casopisgjw@seznam.cz

Adéla Cekulová, O7.A

„Hurá je tady jaro!“

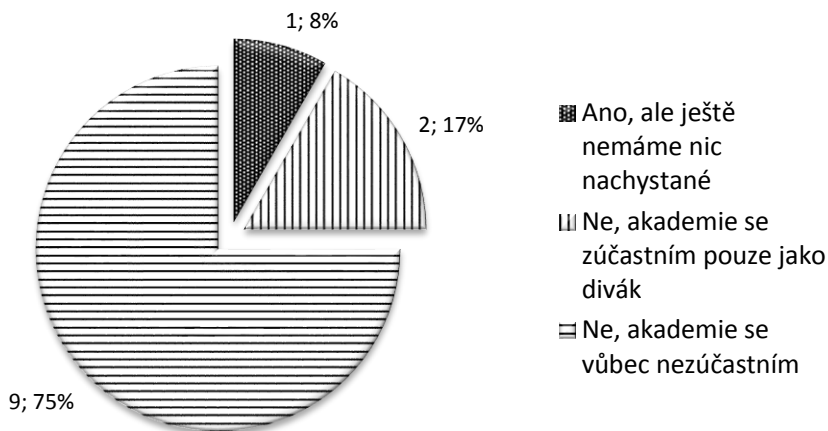
Něco takového se mi v posledních dnech honí hlavou a od té doby, co nastalo jaro i podle kalendáře, doufám, že je to definitivní. Ovšem jaro je jako vždycky proměnlivé a dělá si z nás šprťouchlata jako by byl Apríl i v březnu, dubnu nebo v únoru. Jednou je sníh ještě na Velikonoce a jindy se sníh za celou zimu ani neukáže. Doufejme, že tato proměnlivost zůstane jen v jarním období a nehrozí třeba to, že napadne sníh v červenci. Možná, že ani samo Jaro neví, co dělá. Třeba teď mě docela zarazí, že už jsou rozkvetlé některé stromy. Jaro je krásné období a ještě krásnější je tím, že po něm už tu bude léto. Když tedy poprvé zasvítilo sluníčko a teplota se přehoupla nad patnáct stupňů, myslím, že z mnohých z nás spadla dlouhodobá zimní deprese a zadoufali jsme, že škaredé dny jsou už pryč. Někteří to první krásné počasí vzali snad až moc vážně, byli dokonce i tací, kteří dokonce odhodili nejenom bundy a svetry, ale neváhali vzít si na sebe i šortky a trička s krátkým rukávem. Snad už tedy období, kdy jsme se všichni navlékali jako cibule a neměli daleko od sněhuláků, které jsme letos ani nemohli stavět, je dávno pryč a čekají nás jenom krásné slunečné dny plné kytiček, mláďátek a dalších jarních radovánek.

Přeji vám, ať si užíváte krásných dnů, ať nesmutníte během těch deštivých a ať to ještě v té škole vydržíme, i když už nás bude sluníčko lákat ven. 😊

Aneta Daněčková, 3.A

Anketa

Budete se aktivně účastnit letošní školní akademie?

Blíží se nám duben a s ním nejen Velikonoce, ale také tradiční školní akademie. Ta se bude konat 16. dubna společně s posledním zvoněním a pasováním třetích ročníků na maturanty. Tématem akademie je cesta kolem světa.

V anketě jsme se zeptali, jak to vypadá s přípravami na akademii. Bohužel jsme se toho moc nedozvěděli, neboť v době průběhu ankety bylo teprve zveřejněno téma. Proto věříme, že počet aktivních účastníků akademie ještě naroste a ty tři čtvrtiny diváků se opravdu budou mít na co dívat.

Rozhovor s Šárkou Lakomou

Jak jsme vám slíbili minulý měsíc, v tomto čísle přinášíme rozhovor s Šárkou Lakomou, vyučující biologie a tělocviku, která na naší škole působí od roku 1994.

Kdy a proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

Rozhodla jsem se až na „poslední chvíli“ – ve čtvrtáku na gymplu. V rodině jsme neměli žádné učitele, ale sestra je shodou okolností taky učitelka. Nejdříve jsem chtěla být veterinářkou, ale nechtěla jsem jít do Brna. Chtěla jsem zůstat v Olomouci kvůli koním, protože jsem si nedokázala představit změnit jezdecký oddíl. Od studia veteriny mě zrazovaly názory mnoha lidí a nakonec se jim to podařilo. Myslím, že touha být veterinářkou je společná pro většinu holek od koní.

Mé rozhodnutí stát se učitelkou ovlivnili také třídní učitelé na gymnáziu, kteří měli oba biologii a tělocvik. Samozřejmě to ovlivnil vztah k přírodě, především ke zvířatům, takže proto jsem se rozhodla pro biologii. Od malička jsem domů „tahala“ různá zvířátka od pulců žab, přes myši a ztracená koťátka. Ale mamka neměla pochopení, takže to muselo z domu. K biologii jsem potřebovala nějakou kombinaci, a protože jsem od malička sportovala, i když jen rekreačně, tak jsem zkusila tělocvik. Tehdy mi nedocházelo, jaké to je být učitelem tělocviku – je to obrovská zodpovědnost, neustále tam hrozí nějaké úrazy. To si člověk uvědomí až s věkem a hlavně až má svoje děti.

Na jaké škole jste studovala?

Gymnázium Hejčín Olomouc a poté Fakultu tělesné kultury na Univerzitě Palackého v Olomouci.

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Na střední nemám nějaké výrazné vzpomínky, protože jsem byla pořád u koní, takže jsem nebyla moc s kolektivem třídy. Z hlediska výuky jsem na Hejčíně byla spokojená, myslím, že mě na vysokou školu toto gymnázium připravilo skvěle a ráda se tam vracím.

Baví Vás učení? Přemýšlela jste někdy o jiném povolání?

Když člověk nic jiného nezkusí, tak je to těžké hodnotit. Samozřejmě jsou dny, kdy by chtěl člověk měnit a zkusit něco jiného, ale na to se nechystám.

Měla jsem obrovské štěstí, že se mi hned po vysoké škole podařilo nastoupit na GJW a učím zde tedy už téměř 20 let. Ve školství si člověk neuvědomuje, že stárne, což je úžasné. Studenti odcházejí a noví přicházejí a stále jsou mladí. Za ty roky mi došlo, že jako učitel nejenom předávám vědomosti, ale mnohé se od studentů učím i já.

Jak hodnotíte GJW a studenty tady?

Protože jsem nikdy neučila na jiné škole, nemůžu srovnávat. Já jsem tu spokojená. Myslím si, že podmínky pro učení jsou téměř ideální, jak

pro nás kantory, tak pro studenty. Samozřejmě vždycky je co zlepšovat, o což se snažíme.

Učitel mívá své oblíbené a méně oblíbené třídy, ale snažím se nedělat rozdíly. Myslím, že se mi s každou třídou daří najít si k sobě cestu.

Je něco, co Vás v biologii nebo tělocviků opravdu nebaví?

Určitě i v biologii jsou témata, která jsou méně oblíbená, ale nemám žádný obor, který bych vyloženě neměla ráda. Třeba botanika je poměrně nezáživná pro studenty, takže v prvním ročníku bývá problém s motivací. Nejoblíbenější u studentů je anatomie a fyziologie člověka a to my také rádi učíme. Neustále se potýkám s nedostatkem času v hodinách, myslím, že by měla biologie mít větší hodinovou dotaci, abychom se mohli zaměřit i na rozšiřující učivo, zajímavosti a taky na praktické pokusy.

V tělesné výchově je poslední dobou největším problémem motivovat starší studenty (zejména studentky) k pohybu.

Jaké máte vztahy s kolegy?

V kabinetu máme vztahy bezproblémové a vždy se snažíme vycházet si vstříc. Co se týká kolegů ze vzdálenějších kabinetů, tak se moc nevidáme, protože na to není příliš čas.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Mým největším koníčkem byli koně, což už teď bohužel není, ale občas si zajdu zaježdit, stále mě to láká.

Volného času moc nezbyývá, ale přesto si čas udělám a to hlavně na sportování, bez toho nemůžu být. Dále mě baví cestování, turistika a cokoliv spojené s přírodou.

Aktuality

Co se děje na GJW?

V úterý 25. února byly zahájeny přípravné semináře k přijímacím zkouškám.

Ve dnech 3. – 5. 3. v aule proběhlo školení pro zaměstnance státní správy.

V pondělí 3. března byla na GJW zahájena pedagogická praxe studentů UPOL.

Ve středu 5. března se studenti prim a sekund zúčastnili divadelního představení Tom Sawyer v divadle Point.

Ve čtvrtek 6. března proběhla beseda s pracovníky Policie ČR určená pro třídy O6. A, 2. A a 2. B.

V pátek 7. března se studenti O7. A a 3. B zúčastnili prezentace FTK.

V pondělí 10. března byla otevřena venkovní hřiště a proběhly opravy vybavení velké tělocvičny.

V sobotu 15. března proběhly na GJW Národní srovnávací zkoušky.

V pondělí 17. března se studenti septim a třetích ročníků zúčastnili besedy na téma „Ekonomika a Parlament ČR“.

V úterý 18. Března se uskutečnila zahraniční exkurze s fyzikální tematikou do technického muzea ve Vídni.

V pátek 21. března byla ukončena volba seminářů pro druhé, třetí a čtvrté ročníky čtyřletého a odpovídající ročníky osmiletého studia.

Úspěchy školy

Basketbal

Ve středu 26. února se konalo okresní finále v basketbalu, kterého se účastnili studenti nižšího gymnázia. Tým složený z žáků primy

B a sekundy B zvítězil a postupuje tak do krajského finále, které se bude konat v dubnu v Prostějově.

Florbal

V úterý 18. března se družstvo GJW zúčastnilo okresního finále ve florbalu, ve kterém obsadilo 4. místo.

Olympiáda v anglickém jazyce

V únoru proběhla okresní kola konverzační soutěže v anglickém jazyce. V kategorii II. B získal Tomáš Ovad z kvarty B první místo a na druhém místě se umístil Jan Duchoň z kvarty A. V kategorii III. A se Erik Kolář ze septimy B umístil na druhém místě. Všichni tři studenti postupují do kol krajských.

Zeměpisná olympiáda

Vítězové jednotlivých kategorií školního kola reprezentovali GJW na okresním kole zeměpisné olympiády. V kategorii B získal Lukáš Řehořek ze sekundy B 1. místo, Lukáš Kravák z kvarty B 2. místo v kategorii C a David Surma z kvinty B se v kategorii D umístil na 3. místě.

Olympiáda z českého jazyka

V únoru se na našem gymnáziu konalo okresní kolo olympiády v českém jazyce kategorie II. – SŠ. Barbora Adamová ze septimy A obsadila první místo a Lucie Zelená ze sexty A se umístila na místě druhém. Obě studentky postupují do krajského kola.

Biologická olympiáda

Z únorových školních kol biologické olympiády do krajských kol postupují v kategorii A Michal Buchta a Barbora Šmucrová ze septimy A, v kategorii B Klára Pekařová z kvinty A a Libor Marčan ze sexty A, v kategorii C Adéla Navarová z kvarty A a Martin Kocourek z tercie B a v kategorii D Anna Příkladová ze sekundy B a Tereza Zbořilová ze sekundy A.

Zdroj: www.gjwprostejov.cz

Zlatý Ámos

Jak už všichni asi víte, paní profesorka Ivanka Hájková byla nominována do ankety Zlatý Ámos. V pondělí 17. února se konalo regionální kolo v Ostravě, ze kterého paní profesorka postoupila do semifinále konaného 6. března v Praze. I tam se setkala s velkým úspěchem a nyní se společně se třídou septimou A připravuje na finále, které proběhne na Den učitelů, tedy v pátek 28. března v Praze. V následujícím článku se můžete dočíst, jak probíhalo regionální kolo.

Také bychom vás chtěli poprosit, abyste paní profesorku podporovali v kategorii **Ámos Sympaták** svými SMS hlasy ve tvaru **AMOS mezera 3 na číslo 900 11 04**. Hlasování probíhá do pátku 28. března do 12 hodin.

Redakce

Regionální kolo Zlatého Ámose

Pondělí 17. 2. bylo pro většinu dnem pohody a prázdnin. Paní profesorku Hájkovou ovšem čekala těžká zkouška. Společně se svými třemi studenty musela obhájit a zdůvodnit, proč by právě ona měla vyhrát titul Zlatého Ámose.

Pro ty, kdo ještě neví, o co jde, Zlatý Ámos je ocenění o nejlepšího pedagoga České republiky. Za naše gymnázium nominovala třída O7.A paní profesorku Hájkovou. Studenti se jí tak chtěli odvděčit za společně strávených šest let učení. Paní profesorku Hájkovou nominace potěšila, ale jet do Ostravy se zdráhala. Nakonec se ovšem odhodlala vyrazit a svou nominaci tak potvrdit.

Vyrazili jsme časně ráno. Před sedmou hodinou jsme už postávali na nádraží v Prostějově a čekali na vlak, který nás odveze do Olomouce. Tam jsme přestoupili na rychlík směrem do Ostravy. Společně s Barčou Šmucrovou (O7.A) a Tomášem Ovadem (O4.B) jsme cestou pilně trénovali naši společnou řeč, kterou jsme chtěli paní profesorku obhájit. Tramvají jsme dojeli až na radnici, kde se všichni pedagogové za Olomoucký, Zlínský a Moravskoslezský kraj sešli. Když jsme spatřili naši konkurenci, byli jsme docela v šoku. Za prvé nás zarazilo to, že jsme byli prakticky nejstarší. Kolem nás pobíhaly mladší děti, které na sobě měly různé sukýnky, dresy a oblečky. Já sama jsem prohlásila, že když taková roztomilá drobotina naběhne před porotu, jsme v ... Za druhé nás zarazilo to, že si většina z nich připravovala různé zpěvy, scénky, hry atp. Naše sebevědomí lehce kleslo, ale snažili jsme se zachovat si optimistickou náladu.

Později jsme byli přivítáni starostou Ostravy, předsedou poroty a jednotlivými porotci. Zazpívali jsme hymnu Zlatého Ámose... (Nezazpívali, jenom jsme otvírali pusy, protože jsme slova neznali. Možná na konci každé sloky jsme zopakovali „náš kamarád“ :D)

Po úvodu a představení každého učitele, si měl každý vylosovat číslo. Naše skupinka vyslala Tomáše Ovada a ten vylosoval šťastné číslo 7 (celkem soutěžilo 11 učitelů). Odebrali jsme se na chodbu, kde jsme s velkou nervozitou zkoušeli, zkoušeli, jedli, pili, zkoušeli a zkoušeli. Poté na nás přišla řada. Se srdcem v kalhotách (a sukních) jsme se objevili před porotou. Naše obhajoba začala...

Po přednesení čtyřminutové obhajoby jsme byli rádi, že vše máme za sebou. Porota se usmívala, a tak jsme si mysleli, že jsme vše zvládli. Nakonec jsme se před porotu ještě posadili a ta začala

nás i paní profesorku zpovídat. Všichni se shodneme na tom, že paní profesorka dokázala skvěle zapůsobit. Porotci se smáli a většina z nich říkala: „Kéž bych měl/a takovou paní profesorku, jakou jste Vy. To bych určitě byla doktorka!“ Líbilo se jim, jak paní profesorka chemii učí – básničky z tabulky, žluté ruce od reakce, pravidla a vtipy, kterými studenty baví v hodinách.

Jakmile jsme odešli zpět na chodbu, paní profesorka se na nás vrhla. Všechny nás objala a líbala. Musím potvrdit, že v té chvíli jsme byli nejšťastnější lidé na světě. Nejvíc jsme byli ale nadšení z toho, když paní profesorka postoupila do dalšího kola! To byla teprve radost a oslava! Se spoustou gratulací, posílaných SMS a statusů na Facebooku jsme se odebrali na oběd. Cestou domů jsme se jenom smáli a měli radost, jak jsme celou situaci perfektně zvládli.

Dominika Valášková, O7.A

Semifinále v Praze – Ivanka Hájková vybavená zlatým přívěskem, podepsaným pláštěm a tajnou obálkou od septimy A 😊

Studijní pobyt v Německu

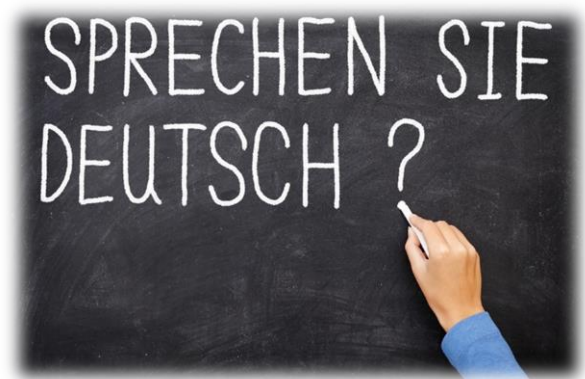
Pobyt v Německu má výhody i nevýhody. Já tam strávila 4 měsíce, takže jsem si musela předtím zařídit omluvenku ve škole na tři měsíce (v Berlíně začíná škola v srpnu, tudíž ten měsíc jsem na gymnáziu nechyběla, protože u nás byly prázdniny). Musím říct, že škola v srpnu je velmi špatně načasovaná. V přízemí se být ještě dalo, ale ve třetím patře bylo neskutečně horko a dusno.

Ještě před tím vším jsem si přes agenturu STUDENT AGENCY zařídila tento pobyt + kurs v German Language School (GLS). Člověk musí prokázat spoustu věcí, jako že je například psychicky v pořádku (samozřejmě aby neohrozil svou hostitelskou rodinu, u které pak při svém pobytu bydlí). Jsem rozhodně ráda, že mi škola umožnila takovou skvělou zkušenost, kterou rozhodně nezapomenu a doporučila bych ji každému.

Nejen že mi to pomohlo v jazyce a k většímu zájmu o němčinu, také mi to pomohlo v samostatnosti, protože člověk se nemůže při všem obracet na svou hostitelskou rodinu, ti mají svých starostí dost a je docela štěstí, pokud si s tou rodinou budete i rozumět. Na tohle jsem štěstí měla a bydlela jsem v rodině jen s paní a jejím šestiletým synem. Paní nekouřila, což mi velmi vyhovovalo (v Berlíně velmi mnoho lidí kouří a německé cigarety mi smrdí více než ty prodávané v Česku). Líbilo se mi, že měla podobné názory jako já a nemluvila se mnou jako s dítětem. Naopak syn Konstantin si užíval, že (hlavně ze začátku) má nade mnou navrch tím, že všemu rozumí. Docela ráda jsem si s ním hrála, protože mi vždy vše hezky vysvětlil, abych rozuměla. S paní jsme si často povídaly a také jsme sledovaly filmy

nebo něco v televizi. Když jsem nerozuměla, co se událo, tak mi paní vždy mile vysvětlila souvislosti.

Myslím, že jsem měla velkou výhodu oproti jiným studentům, které jsem znala. Víím, že někteří Švýcaři si tam rádi zašli do tří do rána hospody a rodiny jim to tolerovaly, ale tohle já nepotřebovala, protože by mi to vůči paní přišlo dost hnusné, kdybych ji i její dítě probudila opilá příchodem kolem třetí hodiny ranní. Stejně to byli

jenom Švýcaři a ti spolu mluvili francouzsky, takže bych tak jako tak nerozuměla.

V GLS jsem to měla hodně ráda. Poznala jsem zde mnoho cizinců a dozvěděla jsem se

mnoho o jejich zemích. Nejraději jsem měla Italy, protože ti jsou vážně hodně přátelští a na rozdíl od Švýcarů mluví klidně i mezi sebou německy, jen aby jim rozuměli i ostatní. V této jazykové škole nás vyučovali Němci gramatiku a slovíčka. Bylo to zábavné a nikdy jsem se nenudila.

Pro mě byl problém jen ten, že tato škola byla od mého domova hodně vzdálená a cesta mi trvala vždy kolem hodiny a půl, také jsem musela několikrát přestupovat. Ale doprava v Berlíně se mi velice líbila. Zřídila jsem si kartičku na BVG, což umožňuje dopravu po Berlíně, aniž bych si pořád kupovala jízdenky. Zde jsou zóny A, B a C a já potřebovala jen A a B (střed a okraj Berlína). Naštěstí zde jezdí

tramvaje atd. skoro pořád, takže člověk nemusí dlouho čekat. Mimo jazykové školy nabízelo GLS také poznávací zájezdy, semináře na různá témata, promítání německých filmů a procházky po některých památkách v Berlíně.

Do školy jsem chodila ještě se dvěma Švýcary z GLS a jednou Korejkou. Mohli jsme si vybrat předměty, které jsme chtěli, a dva z nich měly být jako hlavní. Já měla matematiku a fyziku. Podle mého názoru je v Německu alespoň na středních školách nižší náročnost než u mnoha ostatních. I ostatní cizinci mi říkali, že jim připadá německé učivo velmi jednoduché.

Na to, že to bylo gymnázium, se místo na pořádné vysvětlení dané látky zaměřovali hlavně na referáty, domácí práce, práce ve skupinách a kvalitní provedení prezentace. Připadá mi, že dělají mnoho zbytečností, ale moc se toho nenaučí. Alespoň matematika mi tam připadala zajímavá, i když jsme jedno téma probírali velice dlouho. Určitě mi to dalo mnoho ohledně jazyka a zkušeností, ale musím uznat, že výuka v Česku mi připadá daleko smysluplnější a užitečnější do života.

Eva Hrabalová, O7.B

Národní srovnávací zkoušky (NSZ)

Národní srovnávací zkoušky jsou certifikované zkoušky připravované společností SCIO. Tyto zkoušky mohou nahrazovat nebo doplňovat přijímací zkoušky na vysoké školy. NSZ se také staly povinnou součástí přijímacích zkoušek na některé fakulty.

Studenti mohou skládat zkoušky z obecných studijních předpokladů (OSP), základů společenských věd (ZSV), matematiky, biologie, chemie a anglického a německého jazyka.

Test OSP byl dříve rozdělen na verzi základní a rozšířenou, které byly ve školním roce 2013/2014 sloučeny do verze společné. Tato zkouška trvá 110 minut a je rozdělena na oddíl verbální, argumentační, logický a kvantitativní. Oddíly testu OSP jsou časově oddělené, test má celkově 90 úloh.

Ve verbální části jde především o to, jak uchazeč zachází s jazykem, v praxi to znamená, že řešitel se v testu věnuje např. porovnávání dvojic slov, určování jejich vzájemných vztahů, doplňování nejvhodnějších slov do neúplných vět. V argumentační části se testuje hlubší schopnost práce s textem, např. schopnost odhalit rozpory v daném textu, srovnávací čtení. Logická část zkoumá úroveň logického myšlení – jak je kdo pohotový a umí si zorganizovat práci, úlohy jsou zaměřeny na správné pochopení problému a odhalení principu řešení. Kvantitativní část pracuje se základními matematickými operacemi. Úkolem studenta je

správně analyzovat a logicky vyvozovat určité závěry.

Na testy je možné se připravit, a to čtením literárních textů, doporučuje se číst texty odborné a také správně formulovat vlastní názory, hrát strategické hry (např. šachy), řešit rébusy. Při přípravě na OSP studentům pomůže příprava zaměřená na podporu matematických dovedností. Testy se dají půjčit v knihovně. Také se studentům doporučuje, aby trénovali soustředěnost, hodně chyb totiž vzniká i z nesoustředěnosti.

Naproti tomu u ostatních zkoušek jsou potřeba znalosti odborné. Test OSP tedy nesmí být zaměňován s testem ZSV, kde už se setkáte s otázkami vědomostního charakteru.

V letošním školním roce se na naší škole konaly národní srovnávací zkoušky v termínech 8. 2. a 15. 3. 2014. Studenti mají možnost se dále přihlásit na zkoušky v termínech 12. 4. (OSP, ZSV, M, Přírodní vědy), 8. 5. (ZSV, OSP, AJ, NJ) a 31. 5. 2014 (OSP, ZSV, Přírodní vědy). Uzávěrky přihlášek jsou 27. 3., 22. 4. a 15. 5. 2014.

Více informací se můžete dozvědět na stránkách www.scio.cz a s případnými dotazy se můžete obracet na RNDr. et Mgr. Annu Průšovou, koordinátorku NSZ.

Měsíc studenta GJW #3

Je tu březnové vydání našeho časopisu a spolu s ním přichází i další článek rubriky s názvem Měsíc studenta GJW. Tento měsíc je až moc normální, takže pro mě bylo velmi těžké o něm psát. Už se těším na duben, kdy se bude dít hromada různých akcí a psaní bude o dost lehčí.

To hlavní co se stalo, se netýká školy, ale přírody. Venku je opravdu teplo!

To znamená, že milovníci zimních sportů si budou muset počkat zase až na příští rok. I když jaro teprve začalo, venku je opravdu teplo, ta příroda se snad zbláznila. Jsem zvědavý, jaké horko bude v létě...

Mimo jiné také začaly už prvotní přípravy na školní akademii s tématem: Cesta kolem světa. Naše třída si zvolila Hawai (hlavně holky), takže jsem zvědav, jakou roli v té scénce budou mít kluci...

Co se týče již zmíněného počasí, v tělocviku už můžeme chodit ven, což nám umožňuje hrát báječné sporty na školním hřišti.

No a myslím, že už k tomuto měsíci (bohužel) není co dodat. Tento měsíc je opravdu jenom rutina.

Daniel Rozehnal, O2.B

ČR vs. USA

Spring Holidays in the USA

There are many holidays of all kinds in the USA, not only official ones and not only American ones, because Americans have family background from countries all over the world, as we know.

For example Saint Patrick's (or Paddy's for short) Day is a holiday originally for Americans of Irish descent. The most common practice is to wear the color green on the 17th of March. If you don't, someone may pinch you. This custom is kept by all Americans, whether or not they have Irish ancestors.

Easter is of course celebrated, but without Easter Monday, and I did not personally experience any typically Czech celebration of this holiday in the US, not even among Czech emigrants. A bit similar to the Easter thrashing is the birthday spanking, one spanking for each year of life and sometimes followed by a "pinch to grow on." From the age of 16, girls are said to receive 16 kisses instead, but I never experienced anyone actually practicing this.

Easter week coincides with a week off for Spring vacation.

Another parade that takes place, not only in New York City, is the traditional Easter Parade. Everyone gets dressed up in their Spring best, including an Easter hat with flowers and other typical symbols, for example a fluffy baby chick figure. See the following web page:

<http://gonyc.about.com/cs/holidays/a/easter.htm>

And everyone knows the day Czechs call "April." In the USA we call it April Fool's Day. It is celebrated in the same way there as here, fun-loving jokers take advantage of the fact that people don't realize that the month of March has ended to shock someone with some made-up news item and then shout at them, "April Fool!"

May Day in the USA isn't a celebration of the Worker's Movement (Our day for that is called Labour Day and takes place on the first Monday in September). Although I learned in school about the so-called Maypole, I saw it for the first time when I visited England. It is not the same as the Czech one. Long ribbons stream from it and at the end of each one is a dancer. Together they dance in such a way as to weave the ribbons around the tree.

A holiday celebrated in the USA, but not here, is the Mexican Cinco de Mayo which takes place on the 5th of May, as its name suggests. Typically a blindfolded child with a bat in hand tries to hit and break open a papier mache decoration called a pinata, usually in the form of a small, colorful donkey, full of sweets, which then fall to the ground to be hungrily devoured by all the children.

American children of various backgrounds learn in school to do the Mexican Hat Dance. This holiday is important in California, not only because there are many Americans of Mexican descent living there now, but because at one point in the past, part of southern California was part of Mexico.

So enjoy the Spring! 😊

Jarní svátky v USA

Svátků a jiných svátečních dnů je v USA skutečně mnoho, protože se tam neslaví jen svátky oficiální, ani pouze ty americké, nýbrž také svátky ze zemí, odkud Američané pochází a - jak je známo - Američané pochází z celého světa.

Například Saint Patrick's Day (nebo St. Paddy's Day) je svátek amerických občanů irského původu. Nejběžnější zvyk je nosit 17. 3. na sobě zelenou barvu. Kdo tak neučiní, tomu se může stát, že ho někdo štípne do kůže mezi prsty na ruce. Zelenou barvu ten den nosí úplně všichni Američané - i ti, co irský původ nemají.

Oslava Velikonoc samozřejmě také nechybí, ale odehrává se bez Velikonočního pondělí a české velikonoční zvyky jsem osobně v USA

nezažila ani mezi českými emigranty. Trochu podobný zvyk máme u nás při oslavě narozenin, kdy dítě dostane na zadek tolikrát, kolik mu je let... a někdy ještě „štípnutí, aby vyrostlo“. Od šestnácti let mají dostat děvčata namísto toho šestnáct polibků, ale osobně jsem to nezažila. Jinak se konají v New Yorku (ale i jinde) velikonoční průvody, ve kterých jsou všichni hezky oblečení do jarních oděvů a mají na hlavě klobouk s květinami nebo jiné ozdoby, například plyšová kuřátka: <http://gonyc.about.com/cs/holidays/a/easter.htm>

A kdo by neznal „apríl?“ V USA se jmenuje „Den aprílových bláznů.“ Slaví se stejně jako v ČR. Srandisté využívají toho, že si lidé neuvědomují konec měsíce, a šokují je nějakou vymyšlenou zprávou. A když jí bláhově uvěří, křičí pak na ně „April Fool!“

May Day (1. května) není svátek práce, který se u nás jmenuje Labour Day a slaví se první pondělí v září. Ačkoliv jsem se učila ve škole o tzv. Maypole (májový strom), zažila jsem tento anglický zvyk až při návštěvě Anglie. Liší se od českého májového stromu. Visí z něj dlouhé mašličky, konec každé drží tanečnice a tancem vytvářejí pletenec kolem májového stromu.

Svátek, který jsme slavili v USA, ale není běžný tady, je mexické „Cinco de Mayo“, čili 5. května. Typická je tzv. piñata plněná sladkostmi. Jde o pestrobarevné papírové zvířátko, nejčastěji oslíka. Všechny děti musí mít zavázané oči a snaží se velkou tyčí trefit do piñaty, aby se rozbila a sladkosti spadly na zem, kde je dětí s velkým nadšením sbírají.

Americké děti různého původu se taktéž učí tzv. Mexican Hat Dance - „Mexický tanec s mexickým kloboukem“. Tento svátek je důležitý v Kalifornii, kde jsem vyrostla. Nejen proto, že je tam hodně Mexičanů i amerických občanů mexického původu, ale proto, že kdysi byla jižní část státu Kalifornie součástí Mexika.

Přeji hezké prožití jarních dnů ☺

Jessica Jayne Maartin

Jarní svátky v ČR

U nás se každoročně začátkem jara vynáší Morana. Nejprve se ze slámy vytvoří postava a oblékne se do starých hadrů. Poté se hodí například do potoka, jezera apod. Tento zvyk symbolizuje odchod zimy z našich luhů a hájů pomocí vody. Současně s tím se odehrávají společenské akce a různé lidové veselice (maškarní, plesy, tancovačky, zábavy atd.) Po tomto veselém období přichází 40denní období plné půstu a odříkání. Po něm následují Velikonoce. Asi každý z nás ví, že se v tento den vzpomíná na Kristovo ukřižování a zmrtvýchvstání. Kluci v těchto dnech pletli pomlázky a chodili šlehat děvčata, aby neuschla a brzo nezestárla. Odkud název pomlázka – „pomladit“. Děvčata jim za tuto službu dávala kraslice a mnohdy i nějakou tu sladkost či ovoce. Ačkoliv tradice se šleháním se zachovala, poslední dobou už ručně pletené pomlázky nahrazují ty koupené v obchodě. Závěrečnou oslavou jara je pálení čarodějnic, které připadá na 30. dubna. Prakticky jde o podobný postup jako při Moranách, akorát že čarodějnice jsou menší a neházejí se do vody, nýbrž se zapalují na hranicích.

Martin Dobeš, O1.A

English Section

Stories

No Money by Vladimír Rak, O6.A

What would a world without money look like? Would you give away all your money in exchange for a long, happy life? In my opinion it would no doubt be worth it. Any of us would be happy to do so, but that's not how life works. And basically, it is our own fault. We were the ones who created this world. A world in which money is essential for survival. And I'm not talking about a certain phase of living life, because you need money at every age. From when you are a toddler to an elderly age. In this world, we are taught by our parents that money is such an important thing, even at a younger age. Despite the bright side of giving us pocket money, by that I mean getting to know how to work with money properly, I think parents should not teach their children to rely on money that much. Maybe the parents of Peach Pilgrim had a view similar to mine. If you're not familiar with Peace Pilgrim, she was an American vegetarian pacifist\peace activist. In 1952, she became the first woman to walk the entire length of the Appalachian Trail in one season. And she hadn't spent a single cent. Have you ever heard about barter? Well, it is a system of exchange by which goods and services are directly exchanged for other goods or services. I think this is a revolutionary idea, however, many people don't believe that this could actually work (Editor's note: Barter is assumed by historians to have been the system people used before they invented money and other kinds of currency). Heidemarie Schwermer, a German woman born in 1942, had lived without

money for more than seventeen years as of the year 2012. She also published two books about doing so. If you're interested, let me give you some examples. In her home city, Dortmund, she set up a "swapping circle," where people swap services without using money. She gave her neighbor a mathematics class in exchange for a new haircut. And it actually worked.

A quick internet search reveals similar attempts to exchange goods without money here in our Republic:

www.sbazar.cz/Za-Odvoz

www.vsechnozdarma.cz/

www.bazarita.cz/

I think there is a chance that you would be able to live without money for a few years. But in general, people don't support these theories about a money-free life. If they did, they would support each other and some of them might free themselves from using money. We should support those, who decide to take this courageous path. All the people I know of who have tried to live without money are comfortable enough not to go back to using it again.

Here are some examples (provided by the editor of this article):

<http://worldobserveronline.com/2013/10/04/man-liv>,

<http://www.zenzibar.com/Articles/moneyless.htmes-without-money/>

So as for my conclusion, I think it's an interesting idea, but I would do so only if thousands of other people did. Otherwise it's just another crazy and pointless idea, in my opinion.

The Scary Joke by Marek Přikryl, O7.B

It was three o'clock in the morning when the phone rang. I had been sleeping very well and I had been dreaming about my future life. But I had to wake up to pick up the phone, because I was at home alone.

I answered the phone, but nobody responded to me. It was very strange. I was going back to my bed, when suddenly I heard a loud scream from our cellar. I was as scared as I had never been before. I wanted to call somebody, but the phone didn't work. A few minutes later, I wanted to visit our neighbour, but the door was locked. I was scared to death.

There was no other possibility, I had to go to the cellar. I took the biggest knife, which I had been able to find in the kitchen, and went to the cellar. I opened the door, turned on the light and saw my stupid brother, who was laughing. I was angry and I didn't speak with him for a long time. But one day, I took my revenge on him, but it's a different story.

Biologické okénko

NEZMAŘI NA „ZLAŤÁKU“

Byl jsem pověřen milou
povinností, abych seznámil
čtenáře Wolkrovin se soutěží

Zlatý list. Chvíli mi trvalo, než jsem se rozhodl, jak toto téma
uchopit. Chtěl jsem do něj vměstnat vše důležité o soutěži a hlavně
to, co mi „Zlaťák“, jak my - zasvěcenci soutěži
říkáme, dal.

Soutěž Zlatý list, svého času Zelená stezka – Zlatý list, je celonárodní přírodovědná soutěž kolektivů, jež se zaměřuje zejména na praktické poznávání přírody, což se mi na ní líbí. To slovo praktické považuji za důležité, protože „Zlaťák“ probíhá na rozdíl třeba od Biologické olympiády přímo v terénu, v přírodě. Je to soutěž s dlouhodobou historií a letos proběhne již 42. ročník této týmové soutěže. Pořadatelem je Český svaz ochránců přírody (ČSOP) a spoluvyhlašovatelem soutěže je Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy (soutěž je zařazena v kategorii B).

Biologického klání se účastní šestičlenná družstva, která jsou ještě rozdělena na dvě hlídky. Velmi důležité je taktické rozdělení soutěžících do tříčlenných hlídek a také správná dělba témat, se kterými se na stanovištích potkají, mezi ně. Toto se, myslím si, velice dobře daří paní profesorce Lakomé, která úspěšně dovedla do národního kola již několik družstev.

No a jak
vlastní
soutěž
probíhá?
Již jsem
nakoušl,
že probíhá
v terénu
a soutěží
družstva.
Existují
tři postupová

kola „Zlaťáku“: místní, krajské a národní. Vždy nejlepší tým postupuje do vyšší úrovně. Samotná soutěž funguje, jak napovídá její starší název, jako přírodovědná stezka, kde soutěžící hlídka odpovídá na otázky a plní úkoly na stanovištích, která jsou tematicky zaměřená. Zastoupeny bývají různé obory botaniky, zoologie, geologie, ekologie i enviromentalistiky. Od loňského roku je k soutěži připojena i korespondenční část. Soutěžící během roku plní 4 praktické úkoly, které se vyhodnocují a body se počítají do vlastní soutěže, která probíhá na jaře.

Místní a krajská kola jsou jednodenní záležitostí, ale ten „nejvyšší level“, kolo národní, trvá celý týden. Nejlepší kolektivy z celé republiky se v červnu sjedou na nějaké biologicky zajímavé lokalitě (Šumava, Jizerské hory...). V prvních pěti dnech se konají exkurze s odborníky, které jsou jakousi přípravou na samotnou stezku, která se uskuteční v závěru pobytu. Nutno podotknout, že ta finální stezka už není žádnou procházkou, ale bývá to docela „kus cesty“ a mnohdy jsou soutěžící na trase několik hodin!

Málem bych zapomněl na členění do kategorií podle věku, díky kterému už bohužel patřím do skupiny „důchodců“. Soutěží se ve 2 kategoriích: mladší (1. až 6. třída ZŠ) a starší (7. až 9. třída). Soutěž se tedy týká jen studentů nižšího gymnázia (prima-kvarta).

Pro mne byl „Zlaťák“ akce, která mi neuvěřitelně pomohla a troufám si říct, že většinu poznatků, které o přírodě mám, znám právě díky němu. Část jsem získal přímo na soutěži (hlavně praktické věci) a část při „obrovských“ přípravách pod vedením paní profesorky Lakomé. Díky „Zlaťáku“ jsem poznal mnoho zajímavých lidí, na které budu stále vzpomínat. Nesmazatelně se mi vryli do paměti někteří odborníci z národních kol. Především botanik Leoš, který krom rostlin měl obrovskou zálibu ve škrcení, takže říci před ním například, že všechny trávy jsou stejné, si nikdo nedovolil. Často si také vzpomenu na nadšeného entomologa (pozn. odborník na hmyz) Dana, který byl za každé situace naprosto v pohodě a trpělivě nám vše vysvětloval a ukazoval.

Národního kola soutěže jsem se zúčastnil celkem třikrát. Nepředstavujte si to prosím, jako sjezd intelektuálů, kteří neustále pobíhají s lupou a smýkačkou (pozn. smýkácí síťka pro sběr hmyzu). Volný čas jsme vyplňovali nejrůznějšími zábavnými aktivitami a každý večer se konala velká hra, která sloužila jako rozlosování na zítřejší exkurze. Po večerech se často konaly zajímavé přednášky a besedy. Myslím si, že pokaždé se tam sešla dobrá parta lidí se stejnými, či aspoň podobnými zájmy, která spolu sdílela slasti i strasti života v táboře. Za hlavní strast považuji jídlo. Zejména národní kolo na Šumavě mi zůstane spjato s UHO (pro ty neznalé: univerzální hnědá omáčka), jež byla nejčastějším jídlem, a špagetami, které nedržely na stropě. Nesmím také zapomenout na „dokonalé“ hliníkové přípory. Tyto mastné kusy kovu s obrovskou

historickou hodnotou se při trochu razantnějším dotyku daly měnit v umělecká díla, čehož mnozí účastníci zdatně využívali, takže najít poslední den rovnou lžičku na polévku bylo takřka nemožné. Na Šumavě nám navíc nevyšlo počasí, takže bylo úplně všude hrozné vlhko a cestou domů jsme navíc měli štěstí na vlak, kterému zrovna hořelo topení. Průvodčí, zřejmě situace znalý zdatný horal, hbitě otevřel všechna okna a pokračovalo se dál.

Tak či onak, pro mne je „Zlaťák“ nádhernou etapou mého studia na GJW a na mnohé zážitky nikdy nezapomenu. Myslím si, že pro ty, které zajímá praktická biologie, není lepší soutěže a způsobu získání zkušeností. Dnes na GJW působí přírodovědný kroužek Nezmaři

(tento název si neseme již z prvního národního kola v roce 2009), kde

se studenti, mimo jiné, připravují na tuto soutěž. Přeji si, aby se Gymnáziu Jiřího Wolkerova podařilo úspěšně držet tradici v působení ve Zlatém listu a aby výsledky družstev, v nichž jsem měl možnost působit, byly překonány novou, mladou a schopnou základnou biologického kroužku naší školy. Takže, Nezmaři, nezapomínejme, že: „ Jirka Wolker drží palce!“ (pozn. úryvek z tradičního představení družstev v úvodu soutěže).

Libor Marčan (student O6.B)
zasloužilý účastník národních kol

Portál: Daleká cesta

Kapitola 10: Pokračujeme dál

Nějak se mi podařilo usnout a kupodivu jsem neměl žádné strašlivé sny. Až jsem se ráno vzbudil, spatřil jsem Reggana. Měl jsem na něj tolik otázek, ale než jsem se stihl zeptat, řekl suše: „Byl jsem se projít v lese.“ Gallis mi pak vysvětlil, že s námi Reggan putovat nechce. Ujistil mne ale, že se určitě ještě setkáme. Trvalo nám asi hodinu, než jsme naložili zbytky věcí, které příšera nezničila. Potom jsme se naposledy rozhlédli po džungli a nasedli do vozu. Než jsme zajeli za kopec, chtěl jsem se podívat na Reggana. Když jsem se ale otočil, už tam nebyl.

Jeli jsme kolem jezer, řek, mnoha a mnoha stromů. Chvíli mě bavilo sledovat okolí, ale potom už mě to omrzelo. Potom jsem uviděl vysokou skálu. Ne, hory! A nahoře kamenný palác. Před námi se táhla cesta nahoru, chatrná, úzká cesta podélně úbočí hor. A hlavně nebezpečná...

Kapitola 11: Cesta do kopce

Vystoupili jsme z vozidla a vydali se do kopce. Pomalu jsme stoupali. Často nám ujížděly nohy, ale už jsme skoro byli v polovině. Narazili jsme na mírnou rovinu, kde jsme se po náročném výstupu utábořili. Bylo tu již předpřipravené tábořiště, takže jsme nemuseli nic shánět. Hodně foukalo, takže jsme ze stanu téměř nevylézali. Uvnitř jsme si povídali o různých věcech. Když jsem se Gallise zeptal, proč s námi nechtěl Reggan dál putovat, okamžitě změnil téma. Nejspíše osobní důvody. Potom jsem šel spát. Tu noc byl mou jedinou noční můrou sen o stoupaní do kopce.

Ráno jsem se vzbudil a za chvíli jsem již Gallisovi pomáhal sklízet stan. Vše si sklídl do batohu, do kterého se to vše teoreticky ani nemohlo vlézt, asi nějaké kouzlo. Pak mi to nedalo a musel jsem se jít podívat, jak už jsme vysoko. Při pohledu dolů se mi zatočila hlava a nebyť Gallise, už bych letěl dolů. Pořádně mi vynadal a řekl mi, že bychom už měli jít. Psychicky jsem se připravil na další stoupaní.

Jan Pácl, O2.A

Temný les

Tento příběh se odehrával kdysi, v jedné malé vesničce. Lidé tam žili spokojeným životem. Avšak, snad jako všude, tam byli lidé šťastní, ale i smutní, vysocí i malí, bohatí i chudí. Na první pohled vypadala tahle vesnička, jako naprosto obyčejná vesnička, s naprosto obyčejným lesem. Ale od jisté doby tento les začali obyvatelé nazývat temný. Bylo to proto, že muž, který v lese kdysi bydlel, zemřel. Jednou, se ale do lesa vypravili manželé, z lesa ale vybíhali s křikem a tvrdili, že viděli ducha, divocí psi začali výt a slyšeli dupání, jakoby se prý lesem proháněla stáda koní. Lidé, jak je asi pravděpodobné, tomu věřit nechtěli, ale do lesa už od té doby, taky pěkně dlouho nikdo nevkročil. Až jednou lidé sebrali odvalu a vydali se do lesa. Byla tam snad polovina vesnice. Vstup do lesa byl strmě do kopce, ale když vyšplhali na kopec, nečekalo je nic pěkného. Nejdříve duchové, vytí psů a před dusotem koňských kopyt lidé raději už utekli. Ptáte se, co bylo dál? Lidé se z vesnice začali stěhovat, až tam nezbyla ani dušička. A tak ta malinká vesnice i s tím temným lesíkem zanikla. A byl vlastně ten lesík skutečně temný nebo se lidé pletli? To už je otázka, vaší fantazie, protože tohle s jistotou nikdo neví. A ví se vlastně, jestli v lese někdy tenhle chlapík žil a zemřel tam? A kdyby ano, byl by v lese jeho duch? A byly tenhle lesík a ta vesnička opravdu skutečné? To jsou otázky, dosud nezodpovězené...

Valerie Cekulová, O1.B

©Vendula Korsová

Redakce

Adéla Cekulová

Valerie Cekulová

Aneta Daněčková

Martin Dobeš

Martin Dvořák

Vendula Korsová

Adéla Navarová

Jan Pácl

Michal Pokorský

Daniel Rozehnal